

ДЕРЖАВНА ІНВЕСТИЦІЙНА ПОЛІТИКА У КОНТЕКСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Д.І. Мовчан

Студент 3 курсу, факультет економіки та бізнесу

Науковий керівник:

Бреус С.В.

*д.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту та публічного адміністрування
Київський національний університет технологій та дизайну, м. Київ*

Державна інвестиційна політика є складовою економічної політики, що проводиться державою у вигляді становлення структури та масштабів інвестицій, напрямів їх використання, джерел отримання інвестиційних ресурсів [1].

До основних завдань держави щодо інвестиційної діяльності на сучасному етапі науковці [2, с. 93] відносять ті, що пов'язані з вирішенням проблем:

- підвищення привабливості національної економіки;
- відновлення інвестиційного потенціалу та розвиток внутрішніх інвестиційних можливостей країни;
- зміцнення кредитно-фінансового потенціалу інвестиційної діяльності;
- підвищення ефективності інвестиційної діяльності держави й удосконалювання механізмів її фінансування;
- збільшення інвестиційних коштів за рахунок іноземних інвесторів.

У цьому контексті слід погодитись з науковцями [3, с. 42], що основною функцією державного управління має стати оптимізація синергетичного результату взаємодії суб'єктів господарської діяльності, які застосовують інвестиційні ресурси для досягнення особистих та суспільних цілей виробництва.

Проте аналіз структури капітальних інвестицій за видами активів, за даними Державної служби статистики України (без урахування тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим, м. Севастополя та за 2014-2018 роки без частини тимчасово окупованих територій у Донецькій та Луганській областях) [4] свідчить, що найбільша частка інвестицій в їх структурі протягом 2010-2018 років припадала на матеріальні активи (96,17 % у 2010 році, 96,11 % у 2011 році, 96,93 % у 2012 році, 95,81 % у 2013 році, 96,63 % у 2014 році, 93,27 % у 2015 році, 96,71 % у 2016 році, 96,34 % у 2017 році, 93,71 % у 2018 році), з них третину становлять вкладення у машини, обладнання та інвентар (31,13 % у 2010 році, 30,95 % у 2011 році, 29,08 % у 2012 році, 33,01 % у 2013 році, 32,52 % у 2014 році, 33,14 % у 2015 році, 35,45 % у 2016 році, 35,81 % у 2017 році, 34,60 % у 2018 році), тобто найбільші вкладення були у ліквідне майно з високим рівнем зносу. З частки інвестиції у нематеріальні активи (3,83 % у 2010 році, 3,89 % у 2011 році, 3,07 % у 2012 році, 4,19 % у 2013 році, 3,37 % у 2014 році, 6,73 % у 2015 році, 3,29 % у 2016 році, 3,66 % у 2017 році, 6,29 % у 2018 році) найбільшу частку становили інвестиції у права на комерційні позначення, об'єкти промислової власності, авторські та суміжні права, патенти, ліцензії, концесії тощо (44,03 % у 2010 році, 43,75 % у 2011 році, 43,51 % у 2012 році, 53,74 % у 2013 році, 40,28 % у 2014 році, 67,76 % у 2015 році, 35,35 % у 2016 році, 34,82 % у 2017 році, 65,41 % у 2018 році). Аналіз структури капітальних інвестицій за видами активів доцільно доповнити дослідженням структури капітальних інвестицій за той же період. Так, за даними Державної служби статистики України (без урахування тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим, м. Севастополя та за 2014-2018 роки без частини тимчасово окупованих територій у Донецькій та Луганській областях) [4] найбільша частка інвестицій в їх структурі за регіонами протягом 2010-2018 років припадала на м. Київ (29,75 % у 2010 році, 29,48 % у

2011 році, 29,14 % у 2012 році, 28,14 % у 2013 році, 30,91 % у 2014 році, 32,27 % у 2015 році, 29,59 % у 2016 році, 30,34 % у 2017 році, 34,61 % у 2018 році), Донецьку область – до 2014 року (8,30 % у 2010 році, 11,11 % у 2011 році, 11,61 % у 2012 році, 11,17 % у 2013 році, 6,0 % у 2014 році, 3,04 % у 2015 році, 3,31 % у 2016 році, 3,85 % у 2017 році, 4,66 % у 2018 році), Київську область (6,28 % у 2010 році, 7,32 % у 2011 році, 7,45 % у 2012 році, 8,28 % у 2013 році, 8,96 % у 2014 році, 8,92 % у 2015 році, 9,30 % у 2016 році, 7,69 % у 2017 році, 7,03 % у 2018 році) та Одеську область – незважаючи на деяке зменшення з 2013 року (5,38 % у 2010 році, 3,87 % у 2011 році, 5,35 % у 2012 році, 4,75 % у 2013 році, 4,27 % у 2014 році, 3,66 % у 2015 році, 4,66 % у 2016 році, 4,97 % у 2017 році, 4,11 % у 2018 році).

Так ситуація, що склалась в економіці України у інвестиційній сфері є одночасно і наслідком інвестиційної політики держави й сигналом про існування проблем у цій сфері та свідчить про можливості покращення інвестиційного клімату в державі, сприяти чому, не в останню чергу, може усвідомлення факту використання усіх наявних інструментів публічного управління і поєднанні з механізмами реалізації інвестиційної політики. Для характеристики якої виділяють економічні, інформаційні, мобілізаційні, організаційні, організаційно-економічні, правові, судові і фінансові механізми [5, с. 5]. У цьому контексті слід зазначити, що сучасний «публічний управлінець намагається найбільш раціонально використовувати наявну інфраструктуру для надання суспільних благ та задоволення суспільного інтересу» [6, с. 112].

З урахуванням зазначеного слід констатувати, що для реалізації ефективної інвестиційної політики доцільно здійснювати на всіх рівнях управління з урахуванням трансформаційних змін у сфері публічного управління поєднання адміністративних, економічних та соціальних механізмів задля покращення ситуації не лише у інвестиційній сфері, але і у економіці в цілому, враховуючи при цьому можливості відтворення економіки у результаті нарощування експорту високотехнологічної продукції [8].

Література:

1. Марцин В. Удосконалення державного регулювання інвестиційної діяльності в економіці України. *Актуальні проблеми економіки*. 2007. №5 (71). С. 52–53.
2. Гриценко Л. Л. Державна інвестиційна політика: сутність, цілі та завдання. Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. Економічні науки. 2012. Вип. 22 (2). С. 89-95.
3. Мартиненко В. Ф. Державне управління інвестиційним процесом в Україні: навч. посіб. К. : НАДУ, 2008. 300 с.
4. Офіційний сайт Державної служби статистики України. Капітальні інвестиції за видами активів за 2010-2018 роки. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/> (дата звернення: 09.05.2020).
5. Мельниченко О. А. Механізми реалізації інвестиційної політики держави. *Теорія та практика державного управління*. 2015. Вип. 1 (48). С. 1-6.
6. Босак О. З. Публічне управління як нова модель управління у державному секторі. *Державне управління: теорія та практика*. 2010. № 2. С.114–122.
7. Якобчук В. П., Хомаківський Є. І., Литвинчук І. Л. Роль публічного управління у формуванні нової моделі державного регулювання економіки. *Ефективна економіка*. 2017. № 1. URL: http://ir.znau.edu.ua/bitstream/123456789/7404/1/Efektivna_ekonomika_2017_1.pdf (дата звернення: 09.05.2020).
8. Бреус С.В. Аналіз стану і перспективи експорту високотехнологічної продукції промисловості України. *Стратегічні пріоритети*. 2010. №1 (14). С. 16–22.